

Hans en Victor, de tweeling

Piet Meinema

PIET MEINEMA

**HANS EN VICTOR,
DE TWEELING**

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. WIE IS WIE?

Er lopen twee jongens langs de straat. Ze hebben de armen om elkaars schouders geslagen. Zijn het vriendjes?

Kijk, ze dragen allebei precies dezelfde kleren. Dezelfde broek, dezelfde jas en dezelfde sjaal. En beide jongens hebben hetzelfde blonde haar en dezelfde blauwe ogen. Ze zijn even groot en ze lijken zo sprekend op elkaar, dat je ze niet uit elkaar kunt houden. Zijn het wel vriendjes?

Nee, vriendjes kunnen nooit zo op elkaar lijken. En gewone broertjes kunnen ook nooit zo op elkaar lijken. Het zijn wel broertjes, maar broertjes, die op dezelfde dag jarig zijn en die even oud zijn. Het zijn tweelingbroertjes!

De ene jongen heet Hans. En de andere heet Victor. Maar wie heet nu Hans en wie Victor? Loopt Hans rechts of loopt Victor rechts? De mensen op straat weten het niet. En de meester op school ook niet.

Weet je, wie het wel weten? De vader en moeder van Hans en Victor. Die weten precies, wie Hans en wie Victor is. Die kunnen ze niet voor de mal houden.

Hoe ze dat zo maar weten? Wel, dat is een geheimpje van vader en moeder.

2. DE NIEUWE MEESTER

Als je Hans ziet, kun je er zeker van zijn, dat Victor in de buurt is. En als je Victor ziet, weet je zeker, dat Hans in de buurt is. Want die twee laten elkaar nooit in de steek. Die zijn altijd bij elkaar, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Op school zitten ze ook naast elkaar. Hans zit aan de rechter-

kant en Victor aan de linker. Dan weet de meester in ieder geval wie Hans en wie Victor is.

Maar Hans en Victor zijn ook wel eens ondeugend. Dan gaat Victor op Hans' plaats zitten en Hans op Victors plaats. De meester merkt er niets van, dat ze geruild hebben. Dan zegt hij „Hans” tegen Victor en „Victor” tegen Hans. De jongens zeggen niets, maar hebben stiekem pret. En zelfs de jongens en meisjes in de klas hebben het niet in de gaten.

Die meester van Hans en Victor is er nog maar pas. Hij is in de plaats gekomen van de juf. De juf is getrouwd en nu moet zij voor haar man zorgen.

De meisjes en jongens vinden het maar raar, dat zij nu een meester hebben in plaats van een juf. Een meester is altijd veel strenger. De meester wil, dat je altijd precies doet wat hij zegt. Natuurlijk moet dat thuis ook wel bij vader en moeder, maar op school willen de jongens en meisjes wel eens hun eigen zin doen. Maar natuurlijk kan dat op school niet.

En al is de meester soms wat streng, toch mag je ook heel leuke dingen bij hem doen. De kinderen mogen wel eens tekenen met kleurkrijt op grote stukken behang, wel met zijn drieën of vieren tegelijk. Dan wordt het een heel grote tekening. En een andere keer mogen ze scheuren en knippen en plakken. Dan mogen ze allemaal gekleurde stukken uit bladen knippen en die op een stuk papier plakken. Zo hebben ze de vorige week een plakplaat van Ameland gemaakt. Leuk dat dat is!

En je kunt ook vlaggetjes verdienen bij de meester. Als je heel goed je best doet en je past ook heel goed op, dan krijg je een vlaggetje op het bord. Bijna iedere dag komen er wel vlaggetjes op het bord. En wie aan het eind van de maand de meeste vlaggetjes heeft, mag een mooie plaat uitzoeken. Maar wie ondeugend is en wie niet goed zijn best doet, die verliest een vlaggetje. Dan veegt de meester een vlaggetje uit.

Hans en Victor hebben nog niet veel vlaggetjes. Het is ook zo moeilijk om stil te zitten. En het is ook zo moeilijk om netjes te schrijven, zo precies tussen de lijnen.

Het gebeurt vaak, dat Hans of Victor precies verkeerd om in de bank zit. Dan houden ze een praatje met hun achterbuurman. Maar dat vindt de meester natuurlijk niet altijd goed.

3. DE PIANO

Als de kinderen op een morgen op school komen, staat er voor in de klas een piano. Een piano met glimmende zwarte en witte toetsen.

Hans en Victor staan er met open mond naar te kijken. Wat za het fijn zijn om daarop te kunnen spelen.

Maar natuurlijk mag niemand aan de piano komen. Stel je voor, dat hij kapot gaat!

„Het is al een heel oude piano,” zegt de meester. „Hij heeft heel lang achter in een andere klas gestaan, want niemand kon erop spelen. Maar nu hebben meester De Jong en ik hem hierheen gesleept en nu kunnen wij er elke dag bij zingen. Als niemand er aankomt, kan ik hem vast nog heel lang gebruiken.”

Dan gaat de meester naar de piano en doet het deksel omhoog. Hij gaat op het krukje achter de piano zitten. Hij slaat een boek open met allemaal rondjes met stokjes eraan. Daaraan kan de meester precies zien wat hij allemaal moet spelen.

Hij houdt het boek omhoog.

„Wat zijn dat voor dingen, jongens?”

Er vliegen al een paar vingers omhoog. Dat is toch niet zo vreselijk moeilijk! Er zijn wel kinderen in de klas, die blokfluitles hebben.

„Noten!” zegt Jan van Dijk.

„Goed zo,” zegt de meester. „Ik kan wel merken, dat jij blokfluitles hebt.”

Nu begint de meester te spelen. Hij beweegt zijn vingers zo snel over de toetsen alsof het kinderspel is. Dat is toch wel knap, hoor. En wat klinkt dat mooi, als hij op de piano speelt! De kinderen zitten er stil naar te luisteren.

Hans en Victor zitten op de voorste bank. Die kunnen nog net de meester zien spelen. De vingers bewegen vlug heen en weer. Ze drukken de witte toetsen in, en dan weer de zwarte. En heel vaak worden de witte en de zwarte toetsen samen ingedrukt.

Hoe weet de meester dat toch allemaal zo precies? Dat is toch wel erg moeilijk.

Hans en Victor hebben wel eens bij de organist in de kerk gekeken. Die had wel twee toetsenborden en er zaten ook nog een heleboel knoppen bij. Met zijn voeten moest hij dan ook nog tegelijkertijd de pedalen bespelen. En toch keek de organist alleen maar in het boek zonder zich te vergissen.

De meester vergist zich ook niet. Die heeft immers ook een boek voor zich. Daar kijkt hij steeds in.

De kinderen vinden het prachtig, dat ze nu een piano in de klas hebben. Hans en Victor vinden dat ook. Ze willen aan de jongens, die achter hen zitten, vertellen van het orgel in de kerk, waar ze wel eens met vader zijn geweest. Want vader kan ook wel op het

orgel spelen.

„Mijn vader speelt er heel vaak op,” vertelt Hans trots.

„En daar zitten twee van die rijen toetsen boven elkaar,” zegt Victor.

Ze zitten allebei weer achterstevoren in de bank, zo maar onder de rekenles. De meester is achter in de klas bezig, dus lekker ver weg.

„Hans!” waarschuwt de meester. „Werk door! Straks zijn je sommen weer niet af.”

Hans en Victor buigen zich gauw over hun werk. Maar even later fluistert Victor weer naar achteren: „Vader heeft ook zo'n boek als de meester.”

Ook Hans kijkt alweer achterom.

Maar o wee, nu ziet de meester, dat ze zitten te praten. Hij denkt vast, dat ze afkijken.

Zie je nou wel, daar komt de meester al aan.

„Jullie zijn vervelende jongens,” zegt hij. „Steeds zitten jullie omgekeerd in de bank. Jullie weten best, dat je niet mag praten onder de rekenles. Blijf om vier uur maar zitten.”

Dat is niet zo leuk. Hans en Victor spelen liever. Ze denken: „Hadden we nu onze mond maar gehouden!”

4. NABLIJVEN

De school gaat uit. Alle kinderen mogen naar buiten, behalve Hans en Victor. Die moeten met de armen over elkaar in de bank blijven zitten.

De meester gaat ook even de klas uit. Nu zijn Hans en Victor nog maar alleen in de klas.

„Zouden we lang moeten blijven?” vraagt Hans.

„Ik weet het niet,” zegt Victor.

Dan is het een poosje stil. De meester komt nog niet terug.

„Het duurt wel lang, hè,” zegt Vic na een poosje.

„Misschien vergeet meester ons wel,” denkt Hans.

Stel je voor, dat het waar is! Dat de meester hen zo maar zal vergeten! Dan wordt het straks donker en dan zitten ze nog in school.

Hans gaat uit de bank. Dat mag niet van de meester, maar die is er nu toch niet. Hij kijkt door het raampje.

„Ik zie meester nergens,” zegt hij.

Victor komt ook. Hij doet de deur op een kier en kijkt in de gang. Er is niemand.

O, als de meester hen nu maar niet vergeet!

Hans en Victor staan naast de piano. De klep zit dicht, zodat ze de toetsen niet kunnen zien.

Vic doet voorzichtig het deksel omhoog en drukt een toets naar beneden. Er komt maar een zacht geluid uit.

„Je moet harder slaan,” zegt Hans. „Dan doet hij het wel beter.” Hij kijkt nog eens door het raampje, maar de meester komt nog niet. En dan schuift Victor achter de piano. Hij gaat op het krukje zitten. Hij slaat op de toetsen . . .

Boem! gaat het ineens. Vics hand is uitgeschoten tegen het deksel aan. Met een kletterend geluid valt het van de piano op de grond. O, wat schrikken de jongens. Vic is een beetje wit om zijn neus geworden. Hij staat vlug op en legt het deksel weer op de piano. Gelukkig is het niet stuk.

„Ga gauw zitten,” zegt hij bang. „Als meester het merkt . . .”

Als de meester een paar minuten later binnenkomt, zitten Hans en Victor netjes met de armen over elkaar.

„Goed opgepast, jongens?” vraagt hij.

Vic krijgt een kleur en Hans kijkt naar Victor. Ze zeggen niets.

De meester ruimt nog even een paar dingen op. Hij stopt een stapel

schriften in zijn tas en zegt: „Nu kunnen jullie wel naar huis gaan.”

Hans en Victor staan gauw op. Ze mompelen iets van: „Dag meester,” en hollen gauw naar buiten. Het is net, alsof ze de ogen van meester in hun rug voelen.

De jongens kijken elkaar aan. Ze voelen zich helemaal niet gerust. „Zou meester het ook merken?” vraagt Vic. „Vast wel,” zegt Hans. „Morgen gaat hij immers weer spelen en dan merkt hij het.” Vic kijkt nog eens achterom, alsof hij bang is, dat de meester hen achterna zal komen. Hij wil liefst maar zo gauw mogelijk thuis zijn.

5. BEZOEK

„Wat zijn jullie lang weggebleven,” zegt moeder, als Hans en Victor thuiskomen. „Hoe komt dat?” „We hebben gepraat,” zegt Hans. „Onder het rekenen. En toen moesten we nablijven.” Moeder is een beetje boos. „Foei,” zegt ze. „Jullie moeten je schamen.” Maar moeder is niet lang boos. Ze pakt twee kopjes en schenkt de thee in. Twee grote stukken koek komen erbij. Als ze net met de koek bezig zijn, wordt er gebeld. Moeder gaat naar de deur. „Nee, maar, meester!” horen ze moeder roepen. De jongens schrikken vreselijk. Ze zouden wel onder de tafel willen kruipen, zo bang worden ze. O, de meester komt vast voor hen. Hij heeft het gemerkt, dat de piano stuk is. En wat zullen vader en moeder straks boos zijn. Victor ziet heel bleek. Hij heeft op de piano gespeeld. Maar Hans is ook bang. Want hij is ook uit de bank geweest. Dan komt de meester binnen. De jongens zeggen: „Dag meester,” maar ze zeggen het heel zachtjes. Ze voelen hun harten bonzen. Nu zal meester het zeggen. „Kom, jongens, geef de meester eens een hand,” zegt moeder.

Hans en Victor staan op. Hans geeft de meester een hand, maar hij kijkt naar de grond.

„Kom nou, durf je me niet meer aan te kijken,” lacht de meester. Heel even kijkt Hans omhoog naar de meester, maar slaat gauw weer zijn ogen neer.

Dan komt Victor. Hij kijkt ook naar de grond, als hij de meester

een hand geeft. O, wat bonst zijn hart en wat trilt zijn hand.

En dan ineens begint hij te huilen.

„Ik heb het gedaan,” snikt hij. „Hans heeft het niet gedaan.”

„Wat krijgen we nou?” vraagt moeder verbaasd. „Wat is er aan de hand?”

Ze heeft niet precies verstaan, wat Victor zei. De meester begrijpt er ook niets van.

„Ik heb het gedaan,” snikt Vic weer. „Ik heb het gedaan en Hans niet.”

„Wat heb je gedaan?” vraagt de meester. „Ik begrijp het niet. Jullie hebben immers al straf gehad voor dat praten?”

Victor huilt nog steeds en daardoor kan hij niets meer vertellen. Hij schokt ervan.

En dan moet Hans vertellen. Want de meester zegt: „Ik kom alleen maar even op bezoek. Dat doe ik bij alle ouders en daarom kom ik vanmiddag hier.”

De meester weet dus nog niets van de kapotte piano. Maar nu moeten ze het wel vertellen.

Dan hoort de meester wat er die middag gebeurd is. Dat Victor heel eventjes op de piano gespeeld heeft en dat toen ineens het deksel op de grond viel. En dat ze nu dachten, dat de meester daarvoor kwam.

De meester en moeder luisteren allebei. Victor snikt nog na. Hij snikt nog, als Hans niet meer vertelt.

De meester kijkt moeder eens aan over de tafel. Hij lacht, maar dat zien de jongens niet. En moeder moet ook lachen.

„Kom eens hier, Vic,” zegt de meester.

Victor komt. Hij wrijft met de handen in zijn ogen en durft nu de meester helemaal niet aan te kijken. Zal hij nu flink straf krijgen? Maar dat doet de meester niet. Hij legt zijn hand op Vics schouder en zegt: „Dat was niet zo mooi van jullie om uit de bank te gaan. En je wist best, dat je niet aan de piano mocht komen.”

Victor knikt, en Hans staat er ook maar wat verlegen bij te kijken.

„En wat voor straf moeten jullie nu hebben?”

Hans en Victor zeggen niets. Ze zien ook niet, dat de meester alweer lacht.

„Ik weet een heel goeie straf,” zegt de meester dan. „Jullie moeten mij morgen maar helpen om de piano te maken. Dan moeten jullie weer schoolblijven.”

Victor en Hans kijken de meester verwonderd aan. Is dat nu hun straf? Moeten ze de meester helpen?

En dan moeten de jongens ineens ook lachen. Victor lacht door zijn tranen heen. Wat een rare straf. Zij willen de meester immers altijd graag helpen.

„Maar van mij krijgen jullie ook nog straf,” zegt moeder. „Vanavond gaan jullie om halfzeven naar bed.”

„Mogen we dan niet meer even televisie kijken?” vraagt Hans.

„Geen sprake van,” zegt moeder. „Dat slaan we vanavond over.”
En dat is wel een echte straf!

6. STRAF

Die avond moeten Hans en Victor vroeg naar bed. Meestal mogen ze na het eten nog een poosje opblijven, en om zeven uur naar de televisie kijken. Er is dan een kinderprogramma en dat willen ze niet graag missen. Alle kinderen van hun klas kijken ernaar. En soms mogen ze, voordat ze naar bed gaan, met vader vechten. Nee, niet echt natuurlijk, want vader is heel sterk. Maar toch durven ze wel met vader te vechten.

Vader zet daar een heel benauwd gezicht bij, want Hans en Victor bespringen hem van alle kanten. Ze trekken hem aan zijn benen en aan zijn armen, en soms krijgen ze hem wel op de grond. Dan hebben ze het ook een keer gewonnen.

Maar vanavond gebeurt dit niet. Ze mogen niet wachten tot zeven uur, en ze mogen ook niet met vader vechten.

Vader was boos, toen hij hoorde, wat er gebeurd was. En hij zei, net als moeder 's middags, dat ze om halfzeven naar bed moesten.

Hans en Victor proberen die avond toch nog een keer, of ze nog wat langer mogen blijven.

„Vader,” zegt Hans, „mogen we nog heel eventjes opblijven?”

Hij zet zo'n smekend gezicht en nu denkt hij, dat vader en moeder vast wel medelijden krijgen. Maar nu hebben vader en moeder helemaal geen medelijden.

„Geen sprake van,” zegt vader. „Het is halfzeven en jullie gaan naar bed. Ik wil geen gezeur en gehuil.”

Nou, en als vader het zegt, dan gaat het ook gebeuren. Dat weten Hans en Victor maar al te goed. Vader mag je vooral niet tegenspreken, want dan is het niet best.

Maar dan zegt Victor ineens: „Vader, mag Hans wel opblijven? Hij heeft niet aan de piano gezeten. Ik heb hem kapotgemaakt en Hans niet.”

Vader kijkt moeder eens aan en moeder kijkt vader eens aan.

„Nee,” zegt Hans flink. „Vic heeft straf en ik wil ook straf. Want ik ben ook uit de bank geweest. En dat mocht ook niet.”

En dan geeft moeder hen allebei zo maar ineens een zoen.

„Jullie zijn toch lieve jongens,” zegt ze. „Maar straf zullen jullie hebben. Kom, we gaan naar boven.”

Vader krijgt nog een nachtzoen en dan gaan ze met moeder mee. Ze kleden zich uit en trekken hun pyjama's aan. Ze knielen voor hun bed neer en zeggen hun avondgebedje op.

„Ik ben slaaprig, ik ben moe,
'k Sluit mijn beide oogjes toe.
Here, houdt ook deze nacht,
Over mij getrouw de wacht.”

Als ze alle drie versjes opgezegd hebben, kruipen ze onder de dekens.

Moeder stopt hen onder en doet het licht uit.

„Moeder,” klinkt Vics stem in het donker.

„Ja, wat is er?” vraagt moeder.

„Bent u nog boos, moeder?”

„Welnee, hoor. 't Is nu toch weer allemaal goed!”

„Komt vader ook nog even?”

„Ik zal het vragen. Welterusten, jongens.”

„Welterusten, moeder.”

Als vader een paar minuten later bij Hans en Victor komt, slapen ze allebei al. Hij strijkt ze eens voorzichtig over het haar.

Wat houdt hij toch veel van hen!

7. DE MEESTER VERTELT

Het regent. En het waait heel hard. De hele middag al klettert de regen tegen de ruiten van de school.

Maar binnen is het warm en gezellig. Daar branden de lichten en heeft niemand last van de regen en de wind.

Hans en Victor en al de andere kinderen werkten aan hun taalles. De meester komt bij de rijen langs. Hij kijkt, of de kinderen wel netjes werken en of ze ook fouten maken.

„Ik vind taal helemaal niet prettig,” fluistert Hans zacht tegen Victor. „Ik wou maar, dat de meester ging vertellen.”

„Nou,” zegt Victor. „Misschien straks nog, vlak voordat de school uitgaat.”

Vertellen, daar houden de kinderen allemaal van. De meester kan immers mooi vertellen. En spannend! Dan vergeten de kinderen

gewoon, dat ze in school zitten.

Maar als de meester gaat vertellen, moeten ze wel heel goed hun best hebben gedaan. En niet erg ondeugend zijn geweest. En dat is voor Hans en Victor soms heel moeilijk. Stil zitten is immers moeilijk en je mond houden is nog veel moeilijker. Zo'n les duurt zo vreselijk lang!

„Taalboeken opbergen,” zegt de meester, „en de schriften aan de kant.”

Hans laat een diepe zucht horen.

„Gelukkig!”

De meester lacht.

„Heb je zo'n hekel aan taal?” vraagt hij.

„Ik vind vertellen veel mooier,” zegt Hans.

„Hè, ja, vertellen,” zegt Victor. „Dat is echt fijn.”

De meester kijkt eens op zijn horloge.

„Als jullie vlug klaar zijn, kan het nog even,” zegt hij.

En dan vliegen de boeken in het vak en zijn de pennen zo maar weg. De armen gaan snel over elkaar en het is ineens doodstil. De meester gaat op de voorste bank zitten, naast Victor. Hij gaat vertellen. Hij vertelt van een aap. Een aap, die uit de dierentuin ontsnapt. O, wat moeten de kinderen lachen! Die aap doet ook zo raar. Hij gaat zo maar naar de kinderen toe. Hij gaat bij hen in de zandbak spelen. Maar daar wordt hij weggejaagd door de moeder van de kinderen.

Dan gaat hij naar andere kinderen. En hij pakt hun zo maar een fiets af en gaat de straat op.

De mensen op straat lachen. Een aap op een fiets, dat zie je bijna nooit. En hij rijdt soms ook nog aan de verkeerde kant van de weg. Maar na een poosje zitten de oppassers achter de aap aan. Ze proberen hem te vangen, maar hij is hun veel te vlug af. Hij klimt op het dak van een huis. En dan wordt hij toch nog gevangen, want hij kan nergens meer heen.

Het verhaal is uit. Wat vonden de kinderen het fijn. De meester kan toch maar mooi vertellen!

Dan gaat de bel. Het verhaal is precies op tijd uit. De kinderen vouwen de handen en sluiten de ogen. De meester vraagt of de kinderen weer veilig thuis mogen komen.

8. EEN RARE STRAF

De kinderen staan allemaal naast de bank. Alleen Hans en Victor moeten blijven zitten. Die hebben straf, omdat ze gisteren aan de piano hebben gezeten en uit de bank zijn gelopen. Maar dat weten de andere kinderen niet.

Hans en Victor gaan netjes met de armen over elkaar zitten. Ze moeten wachten tot alle kinderen weg zijn en de meester terugkomt. De meester is even weggegaan en zal zo terug zijn. Maar nu komen Hans en Victor niet uit de bank.

„We hebben toch maar een fijne meester,” fluistert Hans.

„Nou, en of!” fluistert Victor.

Dan zitten ze weer heel braaf en stil te wachten, tot de meester terug is. Dat duurt gelukkig niet lang.

„Zo, ik heb even een schroevendraaier gehaald,” zegt de meester.

„Kom maar eens hier.”

Hij haalt het deksel van de piano af en kijkt naar de scharnieren. Dan kijkt hij naar de gaatjes waar de schroeven in hebben gezeten.

„Ik zie het al,” zegt hij. „De schroefgaten zijn helemaal uitgesleten. Er moeten nieuwe gaatjes komen. Dan moeten de scharnieren een eindje verzet worden.”

Hij begint de scharnieren van het deksel los te schroeven. Hans en

Victor moeten het deksel vasthouden, anders verschuift het steeds. Eindelijk zijn de scharnieren los en kunnen ze een eindje verder weer vastgezet worden. Maar dat valt niet mee. Het hout is erg hard.

„Haal jij eens even een hamer voor me, Hans,” zegt de meester. „Zeg maar tegen mijn vrouw, dat hij in de bijkeuken ligt. Ik heb hem vanmiddag nog gebruikt en toen heb ik geen tijd meer gehad om hem op te bergen.”

„Goed, meester,” zegt Hans en dan is hij ook al weg.

Een paar minuten later is hij al terug. Hij hijgt van het harde lopen.

„Nou, dat heb je vlug gedaan,” zegt de meester. „Ik wou, dat je met je werk altijd zo vlug was.”

Hans lacht maar wat verlegen.

„Nou, dit is ook veel prettiger,” zegt Victor. „Een prettige straf.”

Het valt echt niet mee om die scharnieren te verzetten. Het hout is hard en de schroeven willen er niet zo best in. Acht schroeven moeten erin: vier in het deksel en vier in de piano. Als de schroeven in de piano vastgedraaid moeten worden, moeten Hans en Victor het deksel precies op zijn plaats houden. Dat valt nog niet eens mee. Als ze het deksel een ogenblikje los zouden laten, zou het er scheef op komen te zitten.

Maar het deksel komt keurig netjes op zijn plaats.

„Ziezo,” zegt de meester. „Jullie hebben mij flink geholpen.”

„Mogen we weer eens helpen, meester?” vraagt Hans.

„Als jullie goed oppassen en goed je best doet,” zegt de meester.

„En . . . nooit weer aan de piano komen!”

Dat beloven ze, en ze menen het ook!

9. HET LEGE HUIS

Het regent nog steeds hard, als ze naar huis gaan. Het waait zelfs zo hard, dat ze op de hoek van de straat bijna omwaaien. Ze

roepen en schreeuwen tegen de wind in, maar ze kunnen elkaar niet eens verstaan.

Ze hollen zo hard ze kunnen.

Het is niet ver van school naar huis, maar ze worden nog flink nat. De haren plakken aan het hoofd en het water loopt in de nek. Dat voelt zo vies.

De jongens stormen door de achterdeur naar binnen. Ze schoppen hun laarzen uit. En dan hollen ze de keuken door, door de gang, naar de kamer.

„Moeder!” roepen ze. „De meester . . .”

Maar dan houden ze allebei op.

„Moeder is er niet,” zegt Hans.

„Waarom zou moeder er niet zijn?” vraagt Victor. „Moeder is toch altijd thuis?”

„Misschien doet moeder wel een boodschap,” denkt Hans. „Moeder zal zo wel komen.”

Hij loopt naar de gang en doet zijn jas uit. Dan gaat hij naar de keuken en pakt een handdoek. Daarmee droogt hij zijn natte haren af.

Victor doet het ook en gaat dan bij Hans in de kamer.

„Wat raar, hè, dat moeder er niet is,” zegt Hans.

„Ja,” zegt Victor. „Moeder is bijna altijd thuis. Moeder doet immers altijd boodschappen, als wij naar school zijn.”

„Misschien heeft moeder toen wel iets vergeten,” denkt Hans. „Dan is ze dat nu gaan halen.”

Ze wachten allebei een poosje. Ze hebben ineens geen zin om te spelen. Als moeder thuis is, krijgen ze altijd een stuk koek en dan gaan ze weer spelen. Maar nu moeder er niet is, hebben ze helemaal geen zin om te spelen.

Hans gaat voor het raam staan. De regen slaat nog steeds tegen de ramen.

Victor gaat naast hem staan.

„Komt moeder er nog niet aan?” vraagt hij.

Hans tuurt over de weg, maar hij ziet niemand op straat. Het is toch wel raar, hoor, dat moeder maar niet komt.

Ineens horen de jongens iemand bij de achterdeur.

„Daar is moeder,” denkt Vic.

De jongens hebben zich omgedraaid en hollen naar de keuken. Eindelijk! Dat heeft lang geduurd!

10. DE BUURVROUW

Maar het is moeder niet, die binnenkomt. Het is de buurvrouw. „O, buurvrouw!” zeggen de jongens teleurgesteld. „Wij dachten dat moeder er was.”

„Nee,” zegt de buurvrouw. „Jullie moeder is er niet. En daarom kom ik maar even. Ik heb jullie vader beloofd, dat ik na schooltijd bij jullie zou komen.”

„Komt moeder niet?” vraagt Hans verschrikt.

„Waar is moeder dan?” vraagt Victor bang.

„Luister,” zegt de buurvrouw. „Kom eerst maar mee naar de kamer, want in de keuken is het te koud.”

In de kamer gaat ze bij de tafel zitten.

„Luister,” zegt ze. „Jullie moeten niet ongerust worden, want er is niets ernstigs aan de hand. Jullie moeder moest vanmiddag naar het ziekenhuis, want ze kreeg plotseling erge pijn.”

„Naar het ziekenhuis?” roepen de jongens verschrikt. „Ligt moeder in het ziekenhuis?”

O, wat zijn ze geschrokken! Die goeie lieve moeder in het ziekenhuis! O, wat is dat erg.

De buurvrouw krijgt medelijden met de tweeling. Ze slaat de

armen om hen heen.

„’t Is niet zo erg, hoor,” zegt ze. „Het valt allemaal best mee. De dokters zijn erg knap en jullie moeder zal wel weer gauw beter worden.”

Hans voelt zijn lip trillen. Victor wrijft met zijn vuist in de ogen. „Nee, niet huilen,” denkt hij. „Ik wil niet huilen. Ik wil flink zijn.” Maar Hans begint ook al in zijn ogen te wrijven en hij moet ineens zijn neus snuiten.

„Zal ik hier een poosje blijven?” vraagt de buurvrouw vriendelijk. Hans knikt en Victor fluistert zacht van „ja”.

„En zal ik een kopje thee voor jullie zetten? Met een suikerklontje erin?”

Nu knikken de jongens allebei. Als ze een suikerklontje van moeder krijgen, roepen ze altijd heel hard: „Hoi, een suikerklontje!” Maar nu zeggen ze bijna niets. Een suikerklontje van de buurvrouw is lang niet zo fijn als een suikerklontje van moeder. En toch smaken ze precies hetzelfde!

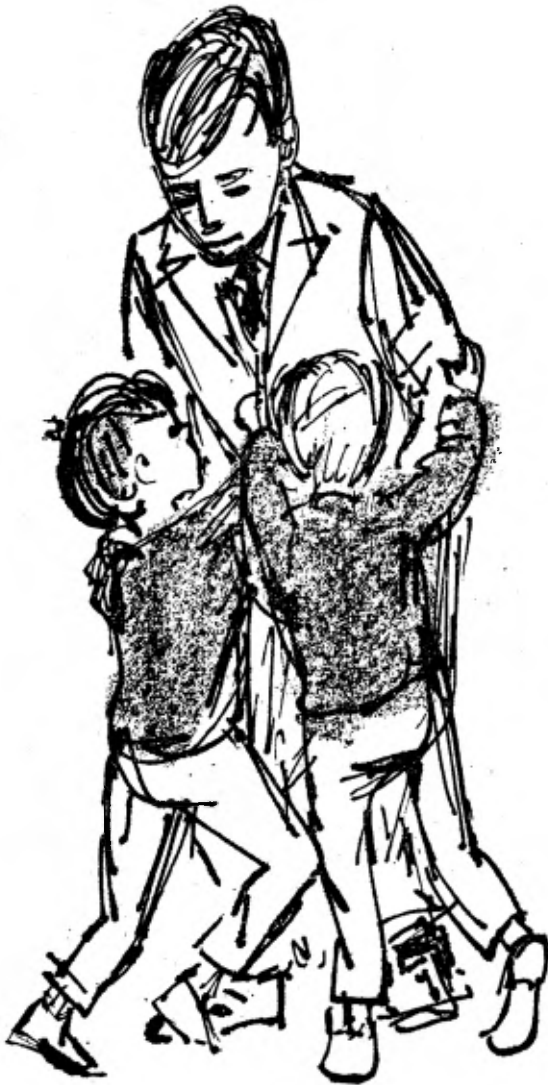
De buurvrouw blijft nog een poosje. Ze heeft thee gezet en in alle drie kopjes een suikerklontje gedaan. Maar als ze de thee op heeft, trekt ze haar jas weer aan. Buurvrouw heeft ook kinderen en die kunnen ook niet steeds alleen blijven.

11. VADER KOMT THUIS

Nu zijn Hans en Victor weer alleen. Ze hebben helemaal geen zin om te spelen.

„Ik wou, dat vader maar kwam,” zucht Hans.

Hij gaat voor het raam staan. Victor komt bij hem staan. De regen stroomt nog steeds neer.

Zo staan ze een hele poos, maar het duurt erg lang, voordat vader thuiskomt. Hans en Victor vervelen zich en toch gaan ze niet spelen. Ze moeten aldoor maar aan moeder denken.

In gedachten zien ze haar al voor zich: heel bleek en heel zwak

in een ziekenhuisbed. O, ze kunnen hun tranen bijna niet bedwingen.

Kwam vader nu toch maar!

Eindelijk zien ze vader komen. Dan is het intussen ook al zes uur geweest.

Ze hollen hem tegemoet en als ze bij vader zijn, beginnen ze zo maar ineens te huilen. Ze drukken hun hoofden tegen vader aan en laten hun tranen maar lopen.

Vader laat hen stil uithuilen.

„Mijn jongens,” zegt hij zacht.

Vic kijkt met zijn betraande ogen omhoog en zegt: „Is moeder erg ziek, vader?”

„Het valt, geloof ik, allemaal wel wat mee,” zegt vader. „Moeder kreeg vanmiddag ineens zo’n last van de blindedarm. Die heeft haar erg veel pijn bezorgd en daarom hebben ze haar naar het ziekenhuis gebracht. Ik was al naar mijn werk, en toen heeft de buurvrouw mij opgebeld.”

„En wat doen ze nou met moeder?” vraagt Hans.

„Ze hebben die blindedarm er vanmiddag meteen uitgehaald,” zegt vader. „Dan is ze dat akelige ding maar kwijt.”

„Is moeder geopereerd?” vragen de jongens verschrikt.

Hans vraagt: „Waar zit die blindedarm dan, vader? En hindert het dan niet, dat ze die eruit halen?”

„Hier zit de blindedarm,” zegt vader en hij legt de hand op zijn buik. „Maar het hindert niet dat ze hem eruit halen, hoor. Moeder heeft er helemaal niets van gemerkt, want de dokters hebben haar een poosje flink laten slapen. Toen ze weer wakker werd, was alles al gebeurd.”

„Sjonge,” zegt Victor. „Wat zijn die dokters knap! Duurt het lang voordat moeder weer thuiskomt?”

„In ieder geval een week,” zegt vader.

Daar schrikken de jongens toch wel even van. Zo lang zonder

moeder, dat valt niet mee. En wat is het thuis ongezellig zonder moeder!

Vlak voor het eten vertelt vader, dat hij vanavond weer naar het ziekenhuis gaat.

„Maar hoe moet dat dan met ons?” schrikt Hans. „Dan zijn wij vanavond alleen thuis.”

„Voor een keer is dat niet zo erg,” zegt vader. „Maar ik ga elke dag naar het ziekenhuis en dan zouden jullie vaak alleen moeten zijn. Daarom heb ik vanmiddag direct oom Henk en oom Koos opgebeld of Hans bij oom Koos en tante Willy en Victor bij oom Henk en tante Annie kan logeren.”

„Moeten wij weg?” vraagt Hans verschrikt.

„En niet eens bij elkaar!” roept Vic teleurgesteld. „Wat is daar nou aan!”

Hans kijkt ook al sip.

„Moeten we nou werkelijk bij elkaar vandaan, vader? We kunnen toch best samen bij oom Henk en tante Annie, of bij oom Koos en tante Willy.”

Vader trekt de tweeling naar zich toe.

„Kom nou,” zegt hij. „Zo erg is het toch niet. Het is veel erger, dat moeder ziek is. Oom Koos en tante Willy hebben te weinig ruimte om jullie samen te laten komen. En oom Henk en tante Annie hebben al zo veel kinderen. Daarom hebben we het zo afgesproken.”

Dan is het een poosje stil. Hans kijkt naar Victor en Victor naar Hans. Ze vinden het allebei helemaal niet prettig, dat ze bij elkaar weg moeten. Ze zijn altijd samen en ze doen altijd alles samen. Hans kan niet zonder Victor en Victor kan niet zonder Hans.

Ze hebben die avond helemaal niet zo veel trek.

12. UIT LOGEREN

Als vader en de tweeling gegeten hebben, maken ze zich klaar. Ze hoeven alleen maar een pyjama, wat kleren en een tandenborstel mee te nemen. Daarom zijn ze ook vlug klaar.

Vaders auto staat voor het huis. Nu hoeven ze niet te lopen door die regen en met die harde wind.

Hans en Victor zijn stil als ze in de auto stappen. Dat is erg onge-
woon, want meestal zitten ze aldoor te praten.

„Die tweeling,” zegt de meester wel eens op school, „dat is net een stel oude wijven bij elkaar.”

Maar nu denken ze niet aan praten. Ze denken alleen maar aan moeder in het ziekenhuis en aan het logeren bij de ooms en de tantes.

Het is niet ver naar oom Koos en tante Willy. Ze hoeven maar een paar minuten te rijden en dan zijn ze er al.

„Uitstappen, jongens,” zegt vader. „Wij gaan ook even mee naar binnen.”

Hans pakt de tas, waarin zijn pyjama en de kleren zitten en stapt met Victor uit. Vader gaat er aan de andere kant uit en doet de deuren van de auto op slot.

Ze lopen vlug naar de deur, want het regent zo hard. De deur gaat open en tante staat in de gang.

„Kom maar gauw in de gang,” zegt ze. „Jullie worden zo nat.”

Hans zet de tas onder de kapstok en trekt zijn jas uit.

„Zo,” zegt tante, „dus jij komt bij ons logeren, Hans.”

Maar Hans antwoordt nauwelijks. Hij vindt het helemaal niet prettig om alleen te gaan logeren.

Ze lopen naar de kamer. Daar is oom met de andere kinderen. De twee kleinsten zijn al naar bed, maar de andere vier zijn nog op.

„Ha, daar hebben we onze logé al,” zegt oom, als ze binnen-
komen.

Dan gaan de jongens zitten, naast elkaar op de bank. Vic heeft de jas nog aan, want hij gaat zo met vader weg.

Vader praat nog even met oom en tante en dan moeten ze alweer opstappen.

„Dag, Hans,” zegt vader. „Flink zijn, hoor! Ik kom morgen even bij je kijken.”

Hans knikt heftig; de tranen branden achter zijn ogen. Maar hij wil ook niet, dat de anderen zijn tranen zien. Vic kijkt nog eens om, als hij met vader de kamer uitgaat en dan is het voorbij. Nu moet hij alleen met vader verder. En straks is hij ook alleen.

Oom Koos en tante Willy hebben maar drie kinderen, maar hun huis is ook lang niet zo groot. Oom en tante slapen op de achterste slaapkamer, en de grote slaapkamer voor is voor de beide meisjes. Dan is er nog een kleinere slaapkamer, waar Wim slaapt. Wim is een neef van Hans en Victor. Die is al veertien jaar.

„Hans moet maar bij Wim slapen,” zegt oom Koos. „We kunnen jou toch niet best op de zolder laten slapen.”

O nee, dat zou Hans niet graag willen, zo alleen op die grote zolder. Nee hoor, dan maar bij Wim.

Hij gaat met tante mee naar de slaapkamer. Tante knipt het licht aan en doet de gordijnen dicht.

„Zet je tas hier maar neer,” zegt ze. „Ik denk, dat je het hier vast wel fijn zult vinden.”

„Ja, tante,” zegt Hans zacht.

Tante ziet wel, dat hij helemaal niet zo vrolijk is. Ze zegt: „Jouw moeder zal wel weer gauw beter worden, hoor. Wij hebben allemaal voor haar gebeden.”

Ze slaat haar arm om hem heen.

„’t Is misschien maar voor een paar dagen. En je vader heeft beloofd om elke dag te komen.”

Ja, dat heeft vader ook gezegd. Maar toch voelt Hans zich helemaal niet op zijn gemak.

13. DIE AVOND

Het is avond. Hans ligt in bed en Victor ligt in bed. Maar ze liggen allebei in een vreemd bed. En deze keer liggen ze ook niet bij elkaar.

Hans kan niet slapen. Tante heeft hem naar bed gebracht en gezegd, dat hij maar gauw moest gaan slapen, dan was het in ieder geval gauw morgen. Misschien is moeder dan ook wel veel beter. Kòn hij maar slapen! Hij probeert het wel, maar het gaat niet. Hij probeert te tellen, net zo lang, tot hij in slaap zal vallen. Maar al gauw denkt hij weer aan moeder in het ziekenhuis en aan Vic bij oom en tante.

Gek is dat, dat hij helemaal alleen in bed ligt. Straks komt Wim bij hem slapen. Die is al veertien jaar en die mag dus veel langer opblijven. Wim moet elke avond leren. Dat moeten bijna alle jongens en meisjes als ze ouder worden.

Maar Hans vindt het helemaal niet fijn, dat Wim bij hem komt slapen. Wim vindt Hans en Victor nog maar kleine jongens. Ze spelen altijd zo kinderachtig, zegt hij. Ja, Wim voelt zich al echt groot!

Nu denkt Hans weer aan Victor. Zou die al slapen? Of zou die ook niet kunnen slapen, net als hij? Zou die ook steeds aan hem denken?

Hans zucht eens diep. Hij draait zich op zijn andere zij. Hij heeft zich vast wel tien keer omgedraaid.

De regen klettert nog steeds tegen de ruiten. Anders ligt het juist altijd zo lekker in bed, als het buiten regent. Dan kun je zo lekker helemaal onder de dekens kruipen, zodat alleen je neus er nog bovenuit steekt. Fijn is dat, als je dan gezellig met z'n tweeën diep onder de dekens ligt.

Met z'n tweeën, ja, was dat maar waar! Hans zucht alweer. Zal hij dan nooit in slaap vallen?

In het huis van oom Henk en tante Annie ligt Victor in bed. Die slaapt ook niet! Hij ligt, net als Hans, maar te woelen in zijn bed. En hij denkt, net als Hans, steeds maar aan moeder in het ziekenhuis en aan zijn tweelingbroertje bij oom en tante. Tante heeft hem ook naar bed gebracht. Ze heeft hem lekker warm

toegestopt en hem een nachtzoen gegeven. Ze hebben samen het avondgebedje opgezegd:

„Ik ben slaaprig, ik ben moe,
’k Sluit mijn beide oogjes toe.
Here, houdt ook deze nacht,
Over mij getrouw de wacht.”

En toen ze het derde versje opzeiden:

„Zorg voor de arme kindren, Heer,
En herstel de zieken weer,
Ja, voor alle mensen saam,
Bid ik U in Jezus’ naam,”

moest Vic ineens weer aan moeder in het ziekenhuis denken.

Toen is tante weer naar beneden gegaan en was Victor alleen. Alleen in het grote bed. Straks zal Jan bij hem komen slapen. Jan is de neef van Hans en Victor. Die is al vijftien jaar en gaat pas om negen uur naar bed.

De slaapkamer van Jan hangt vol met allemaal grote foto’s. Recht tegenover de deur hangt de allergrootste. Het is de foto van een filmster en zijn hoofd is levensgroot. Als je binnenkomt, schrik je ervan. ’t Is net of er dan iemand tegenover je staat.

Victor is ook geschrokken toen hij binnenkwam. Tante moest erom lachen.

„Die Jan maakt ons allemaal aan het schrikken met die nare kop,” zei ze.

Gelukkig dat die foto achter Victor hangt, zodat hij hem niet kan zien. Hij zou er best nòg eens van kunnen schrikken!

14. DIE DOMME HANS!

Nu slaapt Hans nog niet. Hij ligt al heel lang in bed en hij probeert wel te slapen, maar het lukt niet. Beneden hoort hij praten. Hij zucht alweer. Waarom kan hij nu ook niet slapen! Was Vic er maar, dan sliep hij vast gauw.

Opeens zit hij rechtop in bed. Hij heeft een plannetje. Hij verlangt zo verschrikkelijk naar zijn tweelingbroertje. Hij wil naar hem toe!

En dan stapt Hans uit bed. Heel zachtjes kleedt hij zich aan. Voorzichtig doet hij de deur open en sluipt naar beneden. Hij weet in het donker zijn jas wel te vinden.

O, zijn hart bonst zo! Als er nu maar niemand uit de kamer komt . . .

Maar gelukkig komt er niemand. Hans gaat de keuken door, naar de achterdeur. Het is er erg donker, maar hij durft het licht niet op te doen. Hij struikelt ergens over, en zijn voet doet pijn, maar hij kan nog blijven staan.

Dan staat hij buiten. Gelukkig regent het niet meer. Het is erg donker achter het huis. Zo donker, dat Hans zo maar midden in een plas stapt. Nu heeft hij meteen natte voeten. Brr, wat voelt dat vies!

Maar hij denkt al niet eens meer aan natte voeten. Hij gaat nu naar Victor!

Het huis van oom Henk en tante Annie is niet ver. Hans is er al gauw. Maar nu kan hij niet zo maar aanbellen. Oom en tante zouden hem immers direct terugsturen!

Hans weet de weg wel. Hij gaat door de steeg op zij van het huis en door de achterdeur. En hij weet ook precies in welke kamer Vic slaapt.

Een poosje later is hij al boven. Heel zachtjes opent hij de slaapkamerdeur. Dan knipt hij het licht aan.

Ineens geeft hij een gillette van schrik. Recht tegenover de deur hangt een heel grote foto, maar het is net of er een kerel staat. O, wat is die Hans geschrokken!

Maar ook Victor is geschrokken. Hij sliep bijna, en toen opeens hoorde hij een gil.

Hij schiet overeind en ziet Hans staan.

„Hans!” zegt hij verbaasd, maar ook blij. „Wat kom jij hier doen?” Hans sluit zachtjes de deur en gaat bij Vic op het bed zitten.

„Ik kon maar niet slapen,” zegt hij. „En ik verlangde zo naar jou. Toen ben ik hier naar toe gekomen, maar ik schrok zo van die akelige foto aan de muur.”

En dan moeten ze ook wel lachen.

„Ik wil weer bij jou slapen,” zegt Hans. Hij trekt zijn jas uit en dan zijn kleren.

„Maar dat kan toch niet,” zegt Victor verbaasd. „Waar moet Jan dan slapen?”

Ja, dat weet Hans ook niet. Maar hij wil niet meer terug. Hij heeft zijn pyjama ook nog vergeten.

„Dat hindert niks,” zegt Victor. „Kom maar gauw.”

Hans knipt het licht uit en schiet onder de dekens. Daar is het lekker warm.

„Wat zullen oom en tante gek opkijken als ze het merken,” zegt Vic. „Misschien word je wel teruggebracht.”

„Ik wil niet terug,” zegt Hans. „Ik vind het helemaal niet leuk zonder jou.”

„Als moeder weer beter is, slapen we altijd weer bij elkaar,” zegt Vic. „Misschien duurt het wel niet eens zo lang.”

Ze praten nog een poosje, maar het is wonderlijk, nu worden ze allebei zo doezelig. Het is net, alsof ze nu wel kunnen slapen, nu ze bij elkaar zijn.

Vijf minuten later zijn ze al onder zeil, dicht tegen elkaar aan.

15. WAT KRIJGEN WE NOU?

„Het is bedtijd, Jan,” zegt oom Henk.

Jan zucht. Hij heeft helemaal geen zin, want nou heeft hij zo'n spannend boek.

„Mag ik het hoofdstuk uitlezen, vader?” vraagt hij.

Oom kijkt naar de klok en zegt dan: „Nou, vooruit dan. Als het maar niet te lang duurt.”

En het duurt ook niet lang, want het hoofdstuk is gauw uit. Hè, nou moest je toch net zo lang kunnen doorgaan als je zin had!

„Ga maar gauw naar Vic, Jan,” zegt tante Annie. „Hij zal wel slapen. Ik geloof vast, dat hij zich erg eenzaam voelde.”

„Ach, wat geeft dat nou, of ze bij elkaar slapen of niet,” zegt Jan.

„Je doet je ogen dicht en je gaat slapen. Daar heb je elkaar toch niet voor nodig!”

Tante schudt haar hoofd.

„Je weet toch best, dat ze erg op elkaar gesteld zijn. De een kan de ander niet missen. Kom, ga nu maar gauw en maak Vic niet wakker. Kleed je op de overloop uit, dan hoeft je het licht niet op.”

Jan zegt zijn vader en moeder welterusten en gaat naar boven. Op de overloop kleedt hij zich uit. Dan doet hij het licht uit en gaat naar zijn kamer.

Brr, wat is het koud, zo zonder pyjama. Hij zal hem maar gauw onder het kussen vandaan halen en onder de dekens wippen.

Hè, wat vervelend, nou ligt Vic ook nog net op zijn kussen. Hij had nog zo gezegd, dat hij achteraan moest gaan liggen. Nu moet hij maar zien, dat hij niet wakker wordt.

Voorzichtig trekt hij de pyjama onder het kussen uit en trekt hem aan. Gelukkig is Victor niet wakker geworden.

Zo, en nu heel voorzichtig over Vic heen in bed.

Maar wat is dat? Verschrikt trekt hij zijn been terug. Hij stapte boven op iets zachts. Er ligt nog iemand!

Nu begrijpt Jan er niets van. Hoe kan dat nou? Moeder heeft er

maar één naar bed gebracht en er liggen er twee!

Jan loopt naar de deur en knipt het licht aan. En wat ziet hij dan? „Wel, wel,” zegt hij. „Daar ligt de tweeling! Waar de ene is, is de andere ook.”

Hij is wel wat verbaasd hoe dat allemaal zo maar kan. Ze hebben Hans helemaal niet horen komen.

Hij zal het maar aan vader en moeder gaan vertellen.

„Lig je nog niet in bed?” vraagt zijn vader, als Jan in pyjama beneden komt.

„Nee, dat kan niet,” zegt Jan. „Hans ligt erin.”

„Je vergist je,” zegt zijn moeder. „Het is Victor.”

„Nee,” zegt Jan. „Ze zijn het allebei: Hans en Victor.”

„Wat krijgen we nou?” vraagt oom Henk verbaasd. „Hans en Victor samen in jouw bed? Hoe kan dat nou? Hans is toch bij oom Koos en tante Willy?”

Nu zijn ze toch wel nieuwsgierig geworden.

„Ik ga kijken,” zegt oom Henk.

„En ik ga met je mee,” zegt tante Annie.

En dan lopen ze achter elkaar de trap op. Voorop oom, daarachter tante en daarachter Jan.

De deur van de slaapkamer staat open en het licht brandt nog. En in de slaapkamer hoor je alleen maar heel zacht de ademhaling van de twee jongens.

Oom legt de vinger op de lippen.

„Och, die arme jongens,” fluistert tante. „Ze hebben zich zo alleen gevoeld.”

Oom wenkt met zijn hand en dan gaan ze met zijn drieën weer naar beneden.

En dan moet oom ook wel lachen.

„Die domme jongens,” zegt hij. „Ze denken er gewoon niet aan, dat oom Koos en tante Willy wel eens ongerust kunnen worden.”

„Maar wat moet ik nu?” vraagt Jan ongerust. „Ik kan toch niet

op de grond slapen?"

Maar oom heeft al een plannetje. Jan moet zich weer aankleden en alles aan oom Koos en tante Willy vertellen. En dan vraagt hij meteen, of hij bij Wim mag slapen. Nu Hans er niet is, is er immers weer een plaats vrij.

„Maar je moet wel opschieten, hoor,” zegt tante. „Stel je voor, dat oom en tante het al ontdekt hebben. Wat zullen ze dan ongerust zijn!”

16. WAT EEN SCHRIK!

Bij oom Koos en tante Willy is Wim heel druk bezig. Hij leert zijn lessen voor de volgende dag. Dan moet iedereen zijn mond houden, anders wil het niet. Dat is wel eens vervelend.

„Hè, nou heb ik een boek vergeten,” zegt hij na een poosje. „Nu moet ik alweer naar boven.”

„Doe je zachtjes om Hans?” vraagt tante.

„Ja, moeder,” zegt Wim.

Met een paar grote stappen is hij de trap op. Hij neemt wel twee of drie treden tegelijk. Dat kan best, want hij heeft lange benen. Dan komt hij op de slaapkamer en knipt het licht aan.

„Hé!” zegt hij verbaasd. „Waar is Hans?”

Het bed is leeg en Hans is nergens te zien. Zou hij soms even naar beneden zijn, zonder dat ze er iets van gemerkt hebben? Misschien is hij wel naar de w.c.

Wim neemt zijn boek en gaat naar beneden. Hij kijkt overal, maar Hans is er niet. Dan gaat hij naar de kamer.

„Vader, moeder,” zegt hij ongerust. „Hans is er niet.”

„Wat zeg je me nou?” vragen vader en moeder tegelijk.

„Is het bed leeg?” vraagt vader.

„Misschien is hij wel naar de w.c.” zegt moeder.
„Maar daar is hij ook niet,” zegt Wim. „Ik heb meteen gekeken.”
Nu snappen ze er niets meer van.
Tante gaat naar de gang en roept: „Hans, waar zit je?”
Ze luisteren, maar er komt geen antwoord. Ze kijken overal, maar ze kunnen Hans nergens vinden.
En dan worden ze wel erg ongerust. Waar kan die jongen nu toch zitten?
„Hij is weggelopen,” zegt oom Koos. „Hij is vast stiekem teruggegaan naar huis.”
„Maar dan vindt hij de deur op slot,” zegt tante. „O, die domme jongen. Waar zou hij nu toch zitten?”
„Zou hij niet bij oom Henk en tante Annie zijn?” vraagt Wim.
„Daar is Victor ook.”
„Dan hadden ze hem toch direct teruggestuurd,” zegt oom. „Nee, daar kan hij niet zijn. Maar waar dan toch wel?”
O, o, wat zijn ze nu ongerust.
„Kun jij niet even buiten kijken, Koos?” vraagt tante.
„Zal ik meegaan, vader?” vraagt Wim.
„Dat is goed,” zegt vader. „Trek je jas maar aan.”
Dan gaat de bel.

17. GEVONDEN!

Daar staat Jan van oom Henk en tante Annie op de stoep. Hij heeft een pakje in zijn hand.
„Dag oom, dag tante,” zegt hij. „Ik kom u vertellen, dat Hans bij ons is.”
„O, wat fijn, wat gelukkig!” roept tante. „Wat ben ik daar blij om.”
„Moet je daar nu blij om zijn?” vraagt oom verbaasd. „Die rakker

van een jongen heeft ons maar danig in angst laten zitten. Als Jan een minuut later gekomen was, was ik op straat naar Hans aan het zoeken geweest. Maar ik ben toch blij, dat hij terecht is."

Jan moet mee naar binnen komen en het hele verhaal vertellen. Maar het is geen lang verhaal. Hans en Victor sliepen immers, toen hij bij hen op de slaapkamer kwam en ze hebben hen niet wakker gemaakt.

„En nu kom ik vragen, of ik misschien bij Wim mag slapen,” zegt Jan ten slotte. „Want nu heb ik geen plaats meer om te slapen.”

„Maar natuurlijk mag dat,” zegt tante.

„Hoi!” roept Wim. „Dat vind ik veel fijner dan wanneer Hans bij mij zou slapen.”

Jan pakt zijn pyjama uit het papier en zegt: „Moet ik hier nu ook langer slapen? Tante is toch niet zo maar terug uit het ziekenhuis.” Oom en tante kijken elkaar eens aan. En dan weten ze het wel.

„Vooruit dan maar,” zegt oom. „Dan kunnen Hans en Victor tenminste ook bij elkaar blijven. Anders hebben we morgenavond weer hetzelfde.”

Dat staat Wim en Jan best aan. Ze kunnen heel goed met elkaar opschieten en zijn ook vaak bij elkaar.

„Nou vind ik het toch wel leuk, wat Hans gedaan heeft,” zegt Jan. Wim lacht. Hij zegt: „Dat mag hij nog wel eens vaker doen.”

„Foei toch!” zegt tante. „Ga maar gauw naar bed.”

Dat behoeft ze hun geen tweede keer te zeggen. En het is intussen ook al laat geworden.

Wim en Jan praten nog een poosje met elkaar, want ze hebben elkaar zo veel te vertellen. Maar na vijf minuten beginnen ze al heel erg te gapen en dan duurt het ook niet eens meer zo lang, of ze zijn allebei in slaap gevallen.

En dan is de rust weergekeerd in het huis van oom Koos en tante Willy, en in het huis van oom Henk en tante Annie.

18. DE TELEFOON

„Goemorgen!” zegt een vriendelijke stem.

De gordijnen worden opengetrokken en een hele straal licht valt naar binnen. Hans en Victor knipperen met hun ogen tegen het felle licht.

Plotseling zit Vic met een schok overeind. Hij ziet tante Annie staan. En dan ineens herinnert hij zich alles weer. Moeder is ziek en ze zijn nu bij oom Henk en tante Annie.

Maar Hans is wel geschrokken. Zullen oom Henk en tante Annie nu niet boos zijn? Hij is gisteravond zo maar bij Victor in bed gekropen.

En waar heeft Jan dan geslapen? Hij is toch wel bij hen op de kamer geweest? Ze hebben hen dus niet wakker gemaakt.

O, wat schaamt Hans zich. Als hij tante aankijkt, wordt hij helemaal rood.

„Tante,” stottert hij. „Bent u, bent u nu niet boos?”

Tante gaat bij hen op de rand van het bed zitten.

„Je bent een domme jongen, Hans,” zegt ze. „Je bent zo maar weggegaan zonder er iets van te vertellen aan oom Koos en tante Willy. Wat zullen ze ongerust geweest zijn. Heb je daar dan helemaal niet aan gedacht?”

Hans buigt zijn hoofd. Ja, hij is toch wel erg dom geweest. Hij had toch kunnen weten, dat oom en tante ongerust zouden worden. Hij heeft eigenlijk alleen maar aan zichzelf gedacht.

„Ik . . . ik verlangde zo naar Vic,” fluistert hij. „Ik was zo alleen. En toen wou ik niet meer alleen blijven.”

Tranen springen in zijn ogen. Hij veegt ze gauw weg, maar ze blijven komen.

Tante ziet het wel, en ze krijgt medelijden.

„Kom, nu maar niet meer huilen,” zegt ze. „Alles is nu immers goed. We zijn niet boos. Jan is gisteravond, toen hij jou hier vond, naar oom Koos en tante Willy gegaan en heeft er geslapen. En

dan zal ik straks vragen, of jullie hier niet samen mogen blijven, zolang jullie moeder in het ziekenhuis ligt. Dan kan Jan wel bij Wim slapen, net als vannacht. Zullen we dat doen?"

„O, graag tante,” roepen de beide jongens uit. „Dan kunnen we toch bij elkaar blijven.”

Ze zijn zo blij, die tweeling! Ze vliegen tante om de hals en geven haar zo maar een zoen. Tante krijgt het er benauwd van.

„Malle jongens,” lacht ze. „Kleden jullie je maar gauw aan en kom beneden.”

„Is oom niet boos?” vraagt Hans nog eens voor de zekerheid.

„Nee hoor,” verzekert tante.

En dan gaan Hans en Victor zich gauw wassen en aankleden.

Als ze beneden komen, zitten de anderen al aan tafel. Hans krijgt een kleur. Hij denkt, dat ze allemaal naar hem kijken. Maar dat is helemaal niet waar, want zijn neefjes en nichtjes weten niet eens precies, wie Hans en wie Victor is. Zij zijn er altijd mee in de war.

Oom praat niet over wat Hans gedaan heeft. Het is nu ook zo druk, met acht kinderen aan tafel.

„En,” vraagt oom na het ontbijt, „hebben jullie ook lekker geslapen?”

Hans en Victor knikken heftig.

„Vooraf toen Hans kwam,” zegt Victor. Die wil Hans natuurlijk helpen.

„Ja, dat dacht ik wel,” lacht oom. „Alleen kunnen jullie natuurlijk niet slapen.”

Dan gaat de telefoon. Oom gaat naar de gang en even later roept hij: „Hans! Victor! Jullie vader is aan de telefoon!”

Dat hoeft hun geen twee keer gezegd te worden. Ze vliegen naar de gang.

„Dag jongens,” zegt vader. „Wat hoor ik nou van jullie? Hebben jullie zulke domme dingen uitgehaald?”

„Ja vader,” stamelen de jongens.

„Jullie hebben oom Koos en tante Willy maar in angst laten zitten,” zegt vader. „Foei toch! Jullie moeten vandaag maar even naar hen toe gaan.”

Ja, dat zal wel moeten. Hans ziet er wel als een berg tegenop.

Maar gelukkig heeft vader ook nog beter nieuws.

„Vanmiddag mogen jullie met mij naar het ziekenhuis,” zegt hij.

„Moeder is nu wat beter dan gisteren.”

„Hoi!” roepen de jongens. En dan maken ze zo'n kabaal, dat vader even de hand tegen zijn oor houdt.

„Zeg, druktemakers,” roept hij ten slotte. „Als jullie nog op tijd willen komen, moeten jullie nu naar school.”

En dan praten de jongens niet lang meer. Te laat op school komen, stel je voor! Nee, dat willen ze niet graag! Ze zeggen vader en oom en tante gauw dag en hollen naar school.

„Fijn, hè,” zegt Hans. „Vanmiddag naar moeder.”

„Nou,” zegt Victor. „Dan duurt het vast ook niet zo lang.”

En dan moeten ze hollen, want ze horen de bell!

19. IN HET ZIEKENHUIS

De meester merkt al gauw, dat er wat aan de hand is. Hans en Victor letten helemaal niet zo goed op, en toch zitten ze niet te praten. Ze kijken maar voor zich uit, en als de meester hun namen noemt, schrikken ze op en gaan weer even aan het werk.

Later komt hij te weten wat er aan de hand is, want Hans en Victor vertellen hem alles. Na schooltijd, als de andere kinderen de klas uitgaan, zeuren ze wat om.

„Moeten jullie niet weg?” vraagt de meester.

„Ik ben gisteravond weggelopen,” zegt Hans. Dat wilde hij nu zo graag vertellen, maar hij durfde het niet toen al die andere kinderen erbij waren.

„Nee toch?” schrikt de meester.

Victor knikt. „’t Is echt waar, hoor.”

Hans vertelt het hele verhaal.

„Nou, nou,” zegt de meester, als hij uitgepraat is. „Wat zullen jullie oom en tante ongerust geweest zijn.”

Hans en Victor lachen maar wat verlegen. Het was ook dom, wat ze gedaan hebben, maar nu mogen ze dan toch lekker weer bij elkaar slapen!

„En vanmiddag gaan we naar onze moeder in het ziekenhuis!” vertelt Victor trots.

„Nou, dan treffen jullie het dat het vandaag woensdag is,” zegt de meester. „Jullie moeder zal vast erg blij zijn als ze jullie weer ziet. Jullie moeten maar gauw naar huis gaan, anders komen jullie ook nog te laat voor het eten en vanmiddag te laat in het ziekenhuis.”

„O nee,” schrikken de jongens.

Ze zeggen de meester gauw dag en hollen naar buiten. Te laat komen in het ziekenhuis? Nee hoor, dat nooit!

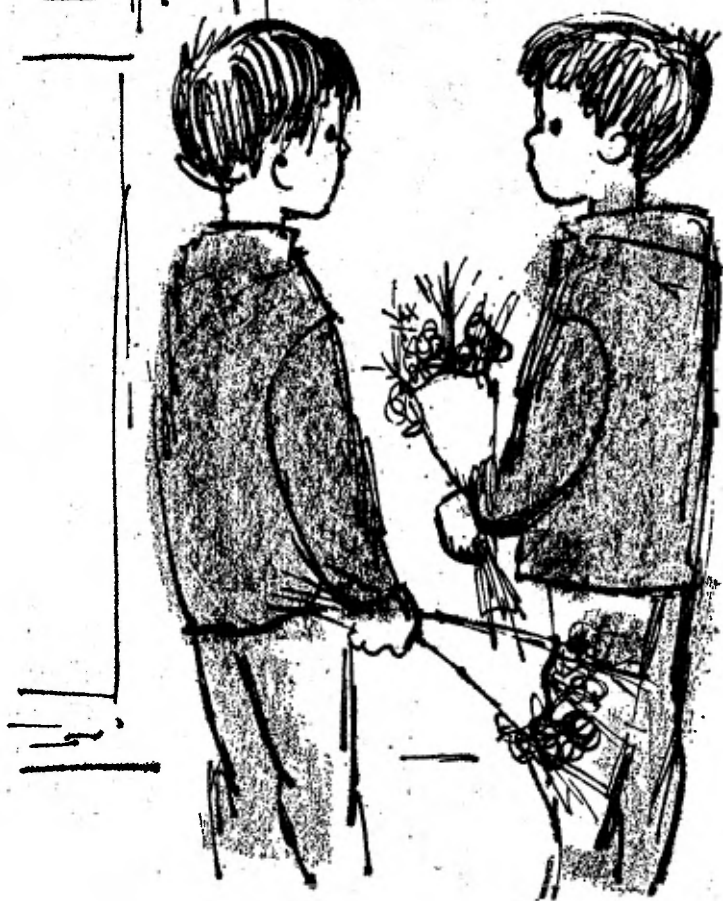
Daar staan ze dan voor het ziekenhuis. Het is een heel groot en hoog gebouw met een tuin er omheen. Voor het ziekenhuis is een straat, waar lange rijen auto’s staan. Die zijn van de mensen, die op ziekenbezoek gaan.

Vader heeft zijn auto er ook neergezet. Hij heeft eerst een poosje om een plaatsje moeten zoeken, maar eindelijk heeft hij er toch een gevonden.

Achter vader aan gaan Hans en Victor naar binnen. O, wat zijn daar verschrikkelijk veel mensen in de hal. Ze staan allemaal heel dicht tegen elkaar aan, zo vol is het er.

„Waarom wachten die mensen allemaal, vader?” vraagt Hans.

STILTE

„Kijk maar eens naar de klok,” zegt vader. „Het is nog geen twee uur.”

Ja, nu zien de jongens het. De grote wijzer is nog twee streepjes van de twaalf af. Dan duurt het niet meer zo lang.

Maar als de grote wijzer op de twaalf staat, beginnen de mensen allemaal te lopen. Hans en Victor moeten ervoor oppassen, dat ze vader niet kwijtraken in de drukte.

Ze lopen een heel lange gang door, met allemaal deuren aan beide kanten. Sommige deuren staan open en dan zien ze een zaal met een heleboel bedden. En in elk bed ligt een zieke.

„O, wat zijn hier verschrikkelijk veel zieke mensen,” zucht Victor. Ze komen in een andere hal. Dan moeten ze een trap op en weer gaan ze door een gang.

„Ik zou hier vast verdwalen als ik alleen was,” denkt Hans.

„Het stinkt hier,” zegt Victor. „Zo’n raar luchtje.”

Vader lacht.

„Dat hoort bij het ziekenhuis,” zegt hij. „Maar ik vind het helemaal geen raar luchtje.”

Dan doet hij een deur open. Ze gaan een zaal binnen met aan beide kanten bedden. Maar waar ligt moeder nu? Ze zoeken en ze zoeken, maar dan horen ze, helemaal vanuit de hoek bij het raam, moeders stem.

„Hans! Victor!”

De jongens vliegen bij het horen van moeders stem naar het bed, waarin moeder ligt. Ze willen haar meteen een zoen geven, maar dat gaat haast niet, want het bed is zo verschrikkelijk hoog. Moeder moet zich helemaal naar hen over buigen.

„Dag jongens,” zegt ze. „Wat vind ik dat fijn.”

Ze gaat weer achterover liggen in de kussens, want ze is zo moe, en ze ziet ook zo bleek.

Hans neemt het krukje dat onder het bed staat en gaat er met zijn knieën op liggen. Victor pakt een stoel en vader ook.

Moeder trekt de tweeling met de hoofden naar zich toe, allebei

aan één kant van het bed.

„Mijn jongens,” zegt ze blij.

O, de jongens hebben toch zo veel te vertellen. Eerst durven ze er bijna niet over te praten dat Hans gisteravond weggelopen is, maar voor moeder kunnen ze dat toch niet verbergen. Hans schaamt zich zo! Hij wil immers niet graag, dat moeder boos op hen wordt. Maar moeder strijkt hem eens over het haar en zegt: „Domme Hans! Wat zullen oom en tante ongerust geweest zijn!”

„Maar nu mag ik tòch bij Vic slapen,” zegt Hans. „Want Jan slaapt bij Wim zolang u in het ziekenhuis bent.”

„Maar u komt toch gauw terug?” vraagt Victor.

Moeder glimlacht.

„Over een week ben ik misschien alweer thuis,” zegt ze. „Ik moet eerst nog wat sterker worden.”

O, de jongens hebben nog zo veel te vertellen! Ook van de meester, die ze mochten helpen.

„Misschien komt de meester wel op bezoek,” denkt Hans.

„Welnee, joh,” zegt Victor. „Dat heeft hij immers helemaal niet gezegd.”

Vader en moeder moeten er wel om lachen. Nee hoor, dat doet hij vast niet. De meester heeft het immers veel te druk.

Vader kan het hele bezoekuur wel zijn mond houden, want de jongens hebben het hoogste woord. Ze willen alles weten en alles zien. Ze zien een heel klein kussentje op het kastje en tot hun verbazing vertelt moeder, dat dat een radio is. Wie had dat nou gedacht! Een radio in een kussen!

„Kijk maar,” zegt moeder. „Je kunt er gewoon op liggen, net als op alle andere kussens. Nu kun je de radio aanzetten zonder dat de anderen er last van hebben.”

Dat moeten Hans en Victor natuurlijk even horen. Ja hoor, het is heus een radio!

Het bezoekuur is zo maar om. Een andere keer mogen ze terugkomen.

Ze geven moeder een stevige afscheidsoen en gaan met vader weg. O, nu zouden ze wel willen springen van blijdschap! Ze hebben moeder teruggezien en ze mogen nog veel vaker komen. En volgende week, heeft de dokter gezegd, mag moeder misschien alweer naar huis terug.

20. WEER THUIS

Het is een week later. Hans en Victor zijn weer thuis. Ze staan voor het raam en kijken maar, want vandaag komt moeder uit het ziekenhuis.

O, wat hebben ze naar deze dag verlangd! Vanmorgen zijn ze weer naar hun eigen huis gegaan en nu is vader naar het ziekenhuis om moeder op te halen. Voor deze gelegenheid mochten ze van de meester vrij van school.

Hans en Victor hadden wel graag met vader mee willen gaan, maar vader vond het beter van niet.

Wat zijn ze ongeduldig! Ze hebben alles al klaargezet. De kachel is lekker warm, de grote stoel en de pantoffels staan erbij en in de keuken is ook nog een lekkere taart. Ze mochten tegen tante Annie zeggen, hoe hij moest worden. Want tante heeft die lekkere taart gemaakt. Er bovenop staat met heerlijke slagroomletters: „Welkom thuis.”

En nu wachten en wachten ze maar!

Het duurt wel lang, maar eindelijk zien ze de auto de hoek omkomen. De tweeling vliegt meteen naar de deur, naar buiten.

Vader helpt moeder uit de auto. Moeder kijkt zo blij! Maar ze ziet er nog wel erg bleek uit.

„Nemen jullie de koffer maar even mee uit de auto,” zegt vader. Dat doen ze. Maar een koffer sjouwen met z'n tweeën, dat lukt niet zo best!

Moeder gaat in de grote stoel bij de kachel zitten. Ze kijkt eens om zich heen en zegt: „Hè, hè, ik ben blij, dat ik weer thuis ben.”

„We hebben ook wat voor u,” zegt Hans.

„Als welkom thuis,” zegt Victor.

Moeder kijkt verrast. Wat kan dat nu toch zijn?

Maar Hans en Victor zijn al naar de keuken en even later komen ze terug met de lekkere taart.

Moeder slaat de handen ineen.

„O, wat heerlijk! Wat zullen we daarvan smullen! Hebben jullie die zelf gemaakt?”

Dan moeten Hans en Victor wel lachen. Die domme moeder! Ze weet toch best, dat zij geen taarten kunnen maken! Nou ja, zandtaartjes wel! Maar die zijn niet lekker.

Even later zitten ze allemaal met een groot stuk taart voor zich.

„Heerlijk,” zegt Hans.

„Ik lust best nog een stuk,” zegt Victor.

„Lekkerbek,” lacht vader.

„O,” roept Hans ineens. „Nu moeten we niet méér schoteltjes vuil maken, hoor.”

Moeder kijkt heel verbaasd.

„Waarom niet?”

„Nou,” zegt Victor. „Wij zouden u heel goed helpen en daarom

wassen wij straks af. Nu mogen we dus niet zo veel vuil maken.”

O, o, nu moeten vader en moeder toch wel lachen, hoor. Vader slaat zijn armen om Hans en Victor heen en zegt: „Wat hebben wij toch een paar flinke jongens, nietwaar moeder?”